

Jan Chochorowski

Łubowice, pow. Racibórz. Stanowisko I(A)

Informator Archeologiczny : badania 4, 83-84

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ło bardzo płytko, na głębokości 20—25 cm od powierzchni uprawianego gruntu i częściowo uszkodzonych podczas orki.

Odkryto 22 groby popielnicowe, w tym 9 z obstawą kamienną. Wyposażone były stosunkowo bogato poza popielnicą przeciętnie od 2 do 7 naczyń. Znalezione zabytki metalowe z brązu i żelaza — szpile, naszyjniki, bransolety, szydła, sierpy, groty strzał w 11 grobach.

Grobów jamowych było 18 w tym 2 miały obstawę kamienną. Jamy grobowe były niewielkich rozmiarów, kształtu kolistego lub owalnego. Zawierały one celowo potłuczone ułamki naczyń, przemieszane z przepalonymi kośćmi ludzkimi. Jedynie w trzech grobach przepalone kości ludzkie rozsypano wzdłuż osi północ-południe. Zawierały one nieco więcej ceramiki, przeciętnie od 2 do 11 naczyń. Zabytki metalowe, podobne do wyżej opisanych, wykryto w 8 grobach.

Na podstawie form naczyń, zabytków metalowych oraz obrządku pogrzebowego można ustalić chronologię tego cmentarzyska na okres halsztacki C i na pierwszą połowę okresu halsztackiego D oraz jego przynależność do górnośląsko-małopolskiej grupy kultury łużyckiej.

ŁUBOWICE, pow. Racibórz

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Stanowisko I(A)

Badania prowadził Jan Chochorowski. Finansował WKZ w Opolu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko z okresu halsztackiego (kultura łużycka).

Grodzisko usytuowane jest na wysokiej terasie rzeki Odry. Zajmuje obszar 28 ha. Grodzisko było niszczone przez żwirownię. Z uwagi na ograniczone kredyty badania skoncentrowano na odcinku najbardziej zagrożonym przez obsuwanie się terenu. Ogółem przebadano około 300 m² powierzchni. Stwierdzono występowanie warstwy kulturowej o miąższości średnio 1 m, zawierającą dużą ilość bardzo charakterystycznej ceramiki datowanej na okres halsztacki.

Odkryto 22 obiekty w tym cztery to ślady po konstrukcjach drewnianych, dwa płytkie rowki o nieustalonej funkcji, piętnaście jam i śmietnisko. Ostateczną interpretację niektórych obiektów utrudniał fakt częściowego ich zniszczenia.

Na podkreślenie zasługuje fakt występowania dużej ilości polepy z wyraźnymi odciskami plecionki zalegającej na powierzchni czarnej ziemi wypełniającej regularne zagłębienia, interpretowane jako ślady po konstrukcjach drewnianych. Sugeruje to, że konstrukcje te zostały zniszczone przez pożar. Jamy, śmietnisko i zasypiska rowków zawierały dużą ilość materiału ceramicznego i kostnego. Z zabytków wydzielonych od-

kryto wyroby z kamienia, kości i brązu. Są one mało charakterystyczne i ich dokładne datowanie jest utrudnione. W przyszłym roku przewiduje się dalsze badania ratownicze.

MACHÓW, pow. Tarnobrzeg patrz epoka brązu

Stanowisko 6

MARADKI, pow. Mrągowo Katedra Archeologii Pradziejowej i
Wczesnośredniowiecznej Uniwersyte-
tu Warszawskiego

Badania prowadziły mgr Eligia Gąssowska i dr Łucja Okulicz. Finansowała Katedra Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej UW. Prace sondażowe na grodzisku z wczesnej epoki żelaza.

Osiedle obronne w Maradkach, pow. Mrągowo położone na południowym brzegu jeziora sorkwickiego, znane od dawna w literaturze naukowej, nie było nigdy badane. Wykopaliska miały na celu sprawdzenie układu stratygraficznego i uzyskanie datowania oraz czasu użytkowania oraz stwierdzenie czy obiekt ten nadaje się do systematycznych badań.

Wykop o wymiarach 6 m na 3 m założony został w północno-zachodniej partii osiedla, przy licu wewnętrznym wału. Ujawnił on warstwę kulturową o miąższości 30—35 cm, silnie zniszczoną przez groby z XVIII wieku, w których grzebano zmarłych na cholere mieszkańców wsi. Wał ziemny z wewnętrznym oblicowaniem kamiennym usypany został na znivelowanym wzgórzu morenowym i otaczał majdan w formie wydłużonej elipsy. W warstwie stwierdzono występowanie jednolitej ceramiki, którą można odnieść do wczesnej epoki żelaza.

W wyniku badań stwierdzono, że osiedle obronne było użytkowane przez jakiś, bliżej nieokreślony odcinek czasu we wczesnej epoce żelaza. Należy je wiązać z osadnictwem kultury kurhanów zachodniobałtyjskich.

Wobec zniszczenia obiektu przez cmentarz choleryczny nie kwalifikuje się on do systematycznych badań terenowych.

MYMOŃ, pow. Sanok patrz średniowiecze

NOWA HUTA-Pleszów (?) patrz neolit